

Единадесета глава ПРИЯТЕЛКА

Станислава се завърна вкъщи. Майка ѝ беше сама. Явно личеше, че е плакала.

- Стани, ти ли си? – запита майка ѝ от хола.

- Да, аз съм, мамо.

- Къде се губиш толкова време? Оставяш ме да се тревожа с този...

- Но какво мога да ти помогна?

- Ти си му сестра...

- А ти си му майка!

- Кажми, защо си толкова жестока?

- Мамо!

- Стани, кажи!

- С какво съм постъпила жестоко? С това, че съм слаба да се боря ли?

- Твоите съученици са ти по-скъпи от твоя брат.

- А какво да го правя? Кажми ми!

- Ще му говориш...

- Сякаш не съм му говорила толкова пъти. Пък, в края на краищата, си е негова работа. Каквото иска, това да си прави. Ти защо се тревожиш чак толкова?

- Но как можеш да говориш така! Като станеш някога майка, ще разбереш много неща, които сега не искаш да проумееш.

- Това са глупости.

- Станислава!

- Но това наистина са глупости. Аз сега наистина разбрах, че са глупости. Той е млад човек и естествено, че няма да прави това, което искате вие. И аз да бях на неговото място, щях да постъпя по същия начин.

- Станислава!

- Точно така!

- Ти ми забиваш нож в сърцето!

- Защо се тревожиш, пък тревожиш и мен и всички други, без да има причина.

- Станислава!

- Знам, че ми е така името.

- Ох, господи, тези деца, ще ме довършат.

- Защо се превземаш?

- Хайде, стига вече. Аз ще се лягам. В кухнята има за вечеря. Лека нощ.

Станислава погледна часовника си. Беше седем и половина. Тя реши да се обади на някоя от своите съученички, но не знаеше на коя. У Елито сега се бяха събрали. Тя знаеше за това. И сигурно Емо и Искра бяха там. Ах, тази Искра!

Изведнъж Станито се сети. Ще се обади на Марина. Тя беше едно време най-добрата ѝ приятелка, но откакто започнаха гимназията, пътищата им се разделиха, макар че бяха в един клас. А като деца биваха винаги заедно. Навсякъде. Само Марина ще я разбере. Никой друг.

Станито завъртя телефона. Обади се Сашка, сестрата на Марина.

- Сашке, може ли да се обади Маринчето?

- Не може, како Стани, тя не е вкъщи.

- А кога ще се върне?

- В осем и половина.

- Кажи ѝ да ми се обади.

- Добре.
- Дочуване.
- Дочуване.

Станито чакаше с нетърпение да ѝ се обади Марина. Просто искаше да си поговори с нея, но за какво, не знаеше. А изпитваше желание да сподели с приятелката си нещо, което чувстваше, но не знаеше как да го изкаже. Този ден ѝ донесе толкова преживявания, че дори не можа да си поеме дъх и да се осъзнае.

Станислава се излегна на дивана и започна да си мисли за Марина. Преди, всичко си споделяха, а сега нищо не знаеха една за друга. Дори Марина знаеше повече за нея. Не, че се интересуваше много, а поради простата причина, че целият клас знаеше някои неща за Славчо и за нея. Глуposti!

Изведнъж я събуди звънът на телефона. Погледна си часовника. Беше девет и петнайсет. Вдигна бързо слушалката.

- Да? Кой се обажда?
- Марина. Станислава, ти ли си?
- Да, аз съм. Колко хубаво, че се обади.
- Бях у Елито.
- Е, и?
- Изпонапиха се.
- Емо също ли?
- Той не сложи дори капка в устата си.
- Казват, че той никак не пиел.
- Наистина е така.
- Ох, Марина, да знаеш какъв ден! Направо не мога да се осъзная.
- Защо? Какво се е случило?

- Остави се! Връщам се на обяд – в къщи скандал. Отидох у Славчо. Там пък дойде класната. След това имах доста неприятен разговор със Славчо. Впрочем, разговорът беше преди да дойде класната. Откачих! Да знаеш, не знам вече какво да правя! Като се върнах вкъщи, пак скандал. С майка ми. И то заради брат ми.

- Да ти кажа, Стани, и с мен е същото положение. Вече не ми издържат нервите. Днес Емо взе, че ми се обясни...

- А!

- Чудно ли ти е?

- Наистина! И ти какво?

- Нищо.

- Нищо? Боже мой! Как издържа?

- Боя се за сестра си.

- Че какво общо има със сестра ти?

- Не искам да ѝ давам лош пример. И без това тя прави глупости.

- И значи, нищо?

- Нищо. Пък и той е добро момче. Не настоява. Не знам, дали наистина ме обича, или...

- Той ти е казал истината.

- Сигурна ли си?

- Той никога не лъже.

- Може и да ми е казал истината, но ме е страх да му призная...

- Ти го обичаш!

- Обичам го, но как да му кажа? Нито той, нито аз ще станем по-щастливи.

- Ох, Маринке, и ти си една! Ако искаш, аз ще му кажа.

- Не, не! Не бива.

- Но защo страдаш от предрасъдъци?
- Не са предрасъдъци. Просто знам какви ще са последствията. Нашата любов няма да има бъдеще, а за мене бъдещето е най-главното.
- Но виж сестра си!
- Именно, аз не искам да съм като глупавата си сестра.
- Не бъди тогава егоистка.
- Мисля и за него.
- Но само мислиш.
- Обещах му снимката си.
- Боже мой! Сигурно искаш да го подлудиш?
- Той не е като другите. Разсъждава реално.
- Кой знае!
- Така е. По този начин измъчвам много повече себе си, отколкото него.
- Не се измъчвай, а му се отдай! Ах, ако бях на твое-то място!
- Стани, защо говориш така? Започваш да ми приличаш на Мерито.
- Марина!
- Не ми се сърди, Стани! Не искам да те обиждам.
- Знам, Маринке, но не си направила добре. Защо потискаш най-прекрасните си чувства?
- Ох, Стани!
- Кажй му, Маринке! Не се крий!
- Не мога, страх ме е!
- Как може да те е страх!
- Ами така, страх ме е.
- От вашите?
- Не.
- А от кого? От учителите?

- Не!
- От него?
- Не.
- А от кого тогава?
- От себе си.
- Боже мой! Ти имаш комплекс за малоценност. А си толкова хубава!

- Стани, не говори така!
- Маринке, ти плачеш? Недей!
- Не мога вече!
- Аз ще дойда у вас. Чакай ме.
- Добре, Стани. Ще те чакам!

Станито затвори телефона и бързо се облече. На входа едва не се сблъска с брат си.

- Къде? – запита той учуден.
- По любов.
- И ти ли?
- Няма само ти, я!
- Я, гледай!

Но Станито вече тичаше по улицата. Беше късно вечерта, но тя не мислеше за това. Имаше нужда, сега тя наистина почувства, от истинска приятелка. И, може би, я откри...